

Kroner fra den offentlige Indsamling paa Færøerne og 12.000 Kroner fra Bidragydere i København og danske Provinsbyer.

Vi bringer herved samtlige Bidragydere — henvend 3000 i Tal — en inderlig Tak for den Offervilje, der er udvist, og ogsaa for de venlige Tilkendegivelser fra mange Bidragydere om deres Sympati for Sagen og gode Ønsker for Resultatet.

Samtlige Aktiver samt det videre Arbejde vil i de nærmeste Dage blive overdraget til den fremtidige Bestyrelse for Hjemmet, i hvilken Forbindelse skal oplyses, at der i den Sammensætning af Bestyrelsen, som blev meddelt i det i November udsendte Cirkulære, er sket den Ændring, at Fru Winther Lützen og Postassistent Juhlert efter Ønske udgaar, og Lagtingsformand J. Poulsen efter Henstilling derom velvilligst har lovet at indtræde, hvorefter Bestyrelsen saaledes vil omfatte følgende: Amtslæge J. Zachariasen, Direktør P. Jensen, Lagtingsformand J. Poulsen, Byrådsformand M. A. Jacobsen, Landbrugskonsulent Winther Lützen og Fru Alma Juhlert.

Vi skal tilføje, at eventuelle videre Bidrag til Hjemmet bedes som hidtil indbetalt paa Hjemmets Postkonto Nr. 44310, og alle Bidrag — saavel store som smaa — vil blive modtaget med hjertelig Tak og vil medvirke til, at Hjemmet kan indrettes bedst muligt samt til, at Sagen kan gennemføres eventuelt helt uden Byggelaa, hvilket vilde være af overordentlig Betydning for Hjemmets Drift.

Thorshavn, 27. Febr. 1935.
Anna Winther Lützen,
Alma Juhlert.

Dømdur til deyða.

»Social-Dem.«, Keypmanna-havn, skriver 15. febr.:

Efter maanedlange Retsfor-handlinger har Nævningedømstolen i Flemingur dømt Hauptmann til Døden. Med Dommen har et af de største og mest bevagede Dramaer i Amerika fundet sin foreløbige Afgørelse. Om det bliver den endelige, vil vise sig, naar Bestemmelse er truffet om Appel-sporgsmaalet.

Nogen grundfæstet Tillid næres ikke i Europa til amerikansk Retspleje. Derimod kan man ikke undlade en vis Beundring for den overvældende Smartness, hvormed denne Teaterforestilling har været sat i Scene. Hundreder af Journalister kablede Referaterne ud over Jordens vidt forskellige Egne. Advokaterne bekæmpede hinanden med de hidsgiste Angreb, Kvinder besvimede, Fru Hauptmann græd, og i hele det brogede Sceneri glemte man næsten det lille uskyldigt myrdede Barn, for hvis Skyld Amerika stod paa den anden Ende. Man forstaa, at Moderen saa som lidt muligt overværede dette Skuespil.

Den offentlige Mening var uden Tvivl stærkt for Hauptmanns Overgivelse til den elektriske Stol. Men det var maaske ikke mindst, fordi det var Lindberghs Barn, der var myrdet. Af ukendt Familie vilde det lille Væsen ikke have aftungnet hele Verden Opmærksomhed. Om Skyld eller ikke er det umuligt at udtale sig, men Pengene har Hauptmann i hvert Fald haft i sin Besiddelse. Derimod kan man vist godt sige, at Processen paany har vist, at Amerika mere beundrer Gangsteren end egentlig afskyr ham.

Kirkens Selvstyre udvides.

Fleral i det kirkelige Udvalg om Lempelser i den Lovgivning, der binder Kirken til Staten.

Det danske kirkelige Udvalg afholder i disse Dage en Serie Møder, hvor man især behandler et Underudvalgs Indstilling om Forholdet mellem Staten og Folkekirken. Indenfor Udvalget er opnaaet Fleral for en Ordning, der Lempet den Lovgivning, som binder Kirken til Staten, og Underudvalgets Fleral gaar ind på, at Kirken faar mere Indflydelse paa egne Angligender.

Ogsaa Spørgsmaalet om Religionsundervisning i Skolerne er til Behandling. Grundlaget herfor er Biskoppernes Indberetning om de Bøger, der anvendes til denne Undervisning, og man har i denne Forbindelse talt om Mulighederne for Revision af Religionsbøgerne.

Fiskepriserne.

Paa Foranledning af, at flere Kobmænd og Redere i Vaag igennem »Føroyatíðindi« ved Navns Underskrift har dokumenteret, hvad de har givet for deres fra Island indkøbte Saltfisk sidste Sommer, finder undertegnede sig forpligtet til over for min ærede Partifælle Hr. Danbjørg, for at hans Tillid til min Oplysning om Fiskepriserne i Forsommeren 1934 ikke skal blive gjort til Skamme, at gøre et Par Bemærkninger vedrørende de omtalte ca. 33 Øre pr. kg. Det forundrer vist flere med mig, at d'Hrr. først nu over et halvt Aar efter finder det paa sin Plads at gøre min Oplysning til intet. Men jeg gaar ud fra, at d'Hrr. maa have haft sine vægtige Grunde dertil. D'Hrr. oplyser, at de gav 29 Øre pr. kg. for de første Sendinger, medens de kun gav 26 Øre for de senere Sendinger, alt leveret her. Dette lyder mere end utroligt. Jeg undlader ikke overfor Offentligheden at angive Kilden til mine Oplysninger. Det var færøske Fiskere, der sidste Sommer var i islandsk man næsten det lille uskyldigt myrdede Barn, for hvis Skyld Amerika stod paa den anden Ende. Man forstaa, at Moderen saa som lidt muligt overværede dette Skuespil.

giver urigtige Tal. Jeg personlig har af Erfaring Grund til at nære større Tiltro til en Fiskers og Arbejders Oplysning, end hvad jeg i Almindelighed kan m. H. t. Oplysninger, der gives fra Storrederne, idet d'Hrr. Kapitalister eller Kapitalisttjenere til hver en Tid prøver paa at tilsløre Sandheden overfor Offentligheden.

Men hvis det virkelig trods alt er Tilfældet med de 26 Øre pr. kg af Saltfisk som d'Hrr. opgiver, hvem forstaa saa, at det har sin Rigtighed, at det islandske Samfund kan tillade en saadan ideotisk Handels Taktik, som jo — hvis der findes flere Tilfælde som dette — maa ruinere Island fuldstændig. Men a tror det inte, og — hvorledes kan det have sin Rigtighed, naar man ved, at der var Udførselsforbud af Saltfisk fra Island under en bestemt Pris.

Altsaa mine ærede Læsere, hvem kan vi i dette Tilfælde tro, en Reder eller en Fisker? Ja, undskyld mig, men jeg gaar ud fra, at Spørgsmaalet er let at besvare, at løse.

Med Tak for Optagelsen.

O. M. Schultz.

Deyðsdómurinn. Á danska ríkisdegi hava nakrir konservatívir ríkisdagsmenn í hesu set-uni talað fyrri at innfórt deydómin aftur í Danmark — ikki bert á pappinum, men í síni blóðugu »virkuligheit«; og millum teirra, ið tala fyrri hesum eru tveir prestar. Neyvan nakað land, har deydódmurinn er lóg, og har avrættling verður útín, kann siga seg undan við dómi at hava tíkið sakleysan mann av dögum.

I Portugal varð í 1921 ein maður, Damaso, dømdur til lífsvarugt fongsl fyrri at hava myrt verfaðir sín. Hann er nú leysgívin sum sakleysur.

Tað er gívið, at ein dómstólvur, sjálvt um tað ræður um lív ella deyð, kann døma rangt; — og tá er tó betur, at hin

Sorgarboð fyrri Vinnuflokkinn:

Finansplanurin,

frættist í radio,

er viðtíkin við uppskoti og nevndaráliti

og

inni í honum er ballaður lögtingsskatturinn.

— Eftiri er so bara at telja tinginum dálarnar, sum Vinnuflokkurinn legði allar árar umboð at verja, sjálvt um tað so kostaði havnir og vegir og onnur framtek.

dómdí situr innlæstur enn at hann liggur í gróvni, burtur-sæð frá teim sálarpinslum, ein menniskja, sum stendur yvir-fyrri at verða avrættað, má líða.

Et Barneforklæde af en gammel Sommerkjole.



Man har saa ofte en halvsiddt Sommerkjole, som har nogle Sidsstykker, der er rigtig pæne. Den Slags kan nemt og flkst laves om til Smaapigernes Hjemmeforklæder. Den lille Model, der staar her, er hurtig at kopiere.

Sy omhyggeligt Vaffelstingene ved hver Side i samme Farve som Bækraven og Borten forneden af For-

klædet. Den Vaffelsting forvandler Forklædet fra at være »gammelt« til næsten ganske nyt. I hvert Fald i Barnets Øjne. Selv det mindste Broderi, et Barn faar paa sit Tøj, mæder det og bringer Tøjet i høj Kurs. Altsaa ogsaa det af en gammel Sommerkjole syede Forklæde.

Grundreglerne for Kaninhold.

Kaninetalden skal helst vende mod Syd, være lun og godt ventileret og ret rummelig. Af og til ser man flere Dyr i et Rum, hvor den rigtige Opdrætter kun vil holde et Dyr. Kaninerne skal opholde sig i frisk Luft Dag og Nat, men maa ikke være udsatte for Fugtighed og Træk. Stalden skal altid holdes godt ren og tør, thi Urenlighed og Mangel paa frisk Luft fremkalder meget let Sygdomme og dermed større eller mindre Tab. Det bedste Strøelse der kan bruges er Tørvestrøelse, der som Gødning har god Virkning paa Havejorden.

Man skal sørge for, altid at have sine Dyr i god Fodersland; dog maa de ikke være for fede. Foderet skal bør altid være i god Orden, hvilket opnaas bedst ved at fordræ alskidigt, saavel med tørt som sødligt Foder i en passende Blanding. Det mest anvendte Foder er Ha. Havra, knust Majs og grove Hvedeklid. Om Sommeren, hvor det er let at skaffe Saffoder, maa Kaninerne en Masse Græs, Ukrudt og forskelligt Affald fra Køkkenhaven. Anderledes stiller det sig om Vinteren, hvor man for at give Dyrene Saffoder, maa fodre dem med forskellige Roer, Kaffirabi, Gulerødder og de forskellige Kaaletærter, dog med Undtagelse af Grønkaal og Rødkaal, der ikke har nogen god Virkning.

Tíðindi úr Suðuroy

og annað blaðtilfar haðani kund ikki koma við hesa ferð tessvegna at »Smírl« var tarnaður ein heilan dag av óveðrinum.

Vinterfluen.

Udenfor var det hundekoldt, men inde i Stuen var der dejligt, kakkelovensvarmt, saa varmt, at Menneskene befandt sig vel. Pludselig brød Solen igennem det tykke Skylag; den var stikkende hed og sendte et Straalebundt lige op i Edderkoppens Vindueshjørne, saa at den helt forskrækket vagnede op af sin graa, slumrende Tilværelse. Den havde elters i lang Tid siddet stille, gent hen i en Bunke Snavs og Indhylleri i sit eget Spindelnav.

Den gned Øjnene og kravlede savndukken ud paa den varme Rude og var i et forføreligt Vildrede med Tiden; thi Solen var i Dag ligesaa hed som en rigtig Sommersol, men det kunde alligevel ikke rigtig passe med Almanakken.

Den skuttede og kroede sig af bare Livelsy, — saanden som Solen prikede den i Kroppen, — og da den havde set sig lidt om, gav den sig til at

spinde en Ende til at fre sig ned i, for den var blevet saa forføreligt tørstig efter Flueblod.

Paa Nedfarten opfangede den pludselig Lyden af Vingensurren.

Den standsede og vilde næsten ikke tro sine egne Øjne, da den saa, at det var en rigtig levende Flue. Det var jo som et Eventyr midt i Vinterens graa Tristhed.

»Hvad er Du for en?« spurgte Fluen, der var fløjet hen lige for Næsen af Edderkoppen.

»Jeg er en Edderkop, og jeg holder for Resten meget af Fluer, de er baade rare og lækre. Vi to kan udmærket fordrive Tiden sammen, for Du er vel onsom ligesom jeg?«

»Ak, ja, saa onsom, saa onsom!« sagde Fluen. »Jeg forstaaer slet ikke, hvor min Familie er blevet af.«

»Det kunde jeg godt fortælle Dig, men det gavner jo ikke Sagen,« sagde Edderkoppen, medens den lyttende sad og betragtede Fluens fine Krop.

»Jo, sig det bare,« sagde Fluen. Men Edderkoppen, der var bange, at den allerede havde sagt for meget, begyndte at vinde Silke om Benene og imponere Fluen med sit fine Spind.

Fluen var egentlig glad for lidt Selskab; den sad og pudsede sit Hoved og sin Snabel, ja, saagar sin Ryg med Forbenene. Den syntes, Edder-

koppen talte fornuftigt og var rigtig hyggelig. Den betragtede interesseret Edderkoppens Spind og studerede dens Krop nøje.

»Du har jo ingen Vinger,« sagde Fluen pludselig. »Du hører jo slet ikke til min Race!«

»Det er rigtigt!« sagde Edderkoppen. »Men jeg kan spinde Silke, og fordi jeg ikke hører til din Race, kan vi vel godt være Kammerater!«

»Jamen, jeg kan ikke forstå, at Du ingen Vinger har, og jeg synes heller ikke, Du er kom, saaden en kluet, graa Krop Du har. Se paa mig, saa fin og let jeg er!« Og saa fløj den en Runde i Stuen for at vise Edderkoppen, at den kunde fare gennem Luften uden Silkestrad.

»Kan Du gøre det efter, vil jeg være din Kammerat!« sagde Fluen med Selvtilsele.

»Ikke saa kæmpah, lille Flue! Véd Du egentlig, at Du kun er en Vinterflue? Et sygeligt Væsen, der er kommet for sent til Verden, og at din Race er hædet og foragtet af Mennekene? Man har saagalet Fabrikker, hvor man fabrikkerer Fluefangere; de er overklistret med det lækreste Sukkerstads, som enhver slikken Flue straks sætter sig paa — og det betyder Døden, en langsom og pinfuld Død. En Vinge eller et Ben hænger